VISPĀRĒJĀS TIESAS RĪKOJUMS (pirmā palāta)

2016. gada 9. novembrī*

Šķīrējklauzula — Savienības starptautisko misiju darbinieki — Secīgi uz noteiktu laiku noslēgti darba līgumi — Prasība par zaudējumu atlīdzību — Acīmredzama kompetences neesamība — Acīmredzama nepieņemamība

Lieta T-602/15

Liam Jenkinson, Kilārni [*Killarney*] (Īrija), ko pārstāv *N. de Montigny* un *J.-N. Louis*, advokāti,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *A. Vitro* un *M. Bishop*, pārstāvji,

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *G. Gattinara* un *S. Bartelt*, pārstāvji,

Eiropas Ārējās darbības dienestu (EĀDD), ko pārstāv *S. Marquardt*, *É. Chaboureau* un *G. Pasqualetti*, pārstāvji,

un

Eulex Kosovo, Priština [*Pristina*] (Kosova), ko pārstāv *D. Fouquet* un *E. Raoult*, advokāti,

atbildētāji,

galvenokārt par prasību, pamatojoties uz LESD 272. pantu, ar kuru tiek lūgts, pirmkārt, pārkvalificēt prasītāja līgumattiecības par darba līgumu uz nenoteiktu laiku un atlīdzināt kaitējumu, kas prasītājam esot nodarīts, ļaunprātīgi izmantojot secīgi uz noteiktu laiku noslēgtus darba līgumus un nelikumīgi atbrīvojot no darba, un, otrkārt, atzīt, ka Padome, Komisija un EĀDD ir diskriminējoši izturējušās pret prasītāju, un līdz ar to piespriest tām atlīdzināt kaitējumu, un pakārtoti – prasība, pamatojoties uz Eiropas [Savienības] iestāžu ārpuslīgumisko atbildību.

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

apspriežu laikā šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*], tiesneši I. Pelikānova [*I. Pelikánová*] (referente) un E. Butidžidžs [*E. Buttigieg*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Rīkojums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāju *Liam Jenkinson*, Īrijas pilsoni, vispirms no 1994. gada 20. augusta līdz 2002. gada 5. jūnijam, pamatojoties uz secīgi noslēgtiem līgumiem uz noteiktu laiku (LNL), nodarbināja Eiropas Savienības Uzraudzības misija, kas izveidota ar Padomes 2000. gada 22. decembra Vienoto rīcību 2000/811/KĀDP par Eiropas Savienības Uzraudzības misiju (OV 2000, L 328, 53. lpp.).

2 Vēlāk viņu no 2002. gada 17. jūnija līdz 2009. gada 31. decembrim, pamatojoties uz secīgi noslēgtiem LNL, nodarbināja Eiropas Savienības Policijas misija, kas izveidota ar Padomes 2002. gada 11. marta Vienoto rīcību 2002/210/KĀDP par Eiropas Savienības Policijas misiju (OV 2002, L 70, 1. lpp.).

3 Visbeidzot prasītāju no 2010. gada 5. aprīļa līdz 2014. gada 14. novembrim, pamatojoties uz vienpadsmit secīgi noslēgtiem LNL, nodarbināja misija *Eulex Kosovo*. Misija *Eulex Kosovo* ir izveidota ar Padomes 2008. gada 4. februāra Vienoto rīcību 2008/124/KĀDP par Eiropas Savienības Tiesiskuma misiju Kosovā, *Eulex Kosovo* (OV 2008, L 42, 92. lpp.). Vienotā rīcība vairākkārt tika pagarināta. Ar Padomes 2014. gada 12. jūnija Lēmumu 2014/349/KĀDP, ar ko groza Vienoto rīcību 2008/124, tā tika pagarināta līdz 2016. gada 14. jūnijam (OV 2014, L 174, 42. lpp.) un ir piemērojama šīs lietas apstākļiem.

4 Visbeidzot ar Padomes 2016. gada 14. jūnija Lēmumu 2016/947/KĀDP, ar ko groza Vienoto rīcību 2008/124 (OV 2016, L 157, 26. lpp.), tā tika pagarināta līdz 2018. gada 14. jūnijam.

5 Prasītāja darba līguma īstenošanas laikā, kas aptvēra laikposmu no 2014. gada 15. jūnija līdz 14. oktobrim, misijas *Eulex Kosovo* vadītājs ar 2014. gada 26. jūnija vēstuli informēja prasītāju par viņa misijas beigām un par viņa darba līguma nepagarināšanu pēc 2014. gada 14. novembra.

6 Pēdējais LNL starp *Eulex Kosovo* un prasītāju tika noslēgts uz laikposmu no 2014. gada 15. oktobra līdz 14. novembrim (turpmāk tekstā – "pēdējais LNL") un netika pagarināts. Šī pēdējā LNL 21. pantā ir paredzēts, ka jebkādi strīdi saistībā ar līgumu ietilpst Eiropas Savienības Tiesas kompetencē, pamatojoties uz LESD 272. pantu.

Tiesvedība

7 Prasītājs cēla šo prasību, 2015. gada 23. oktobrī iesniedzot prasības pieteikumu Vispārējās tiesas kancelejā.

8 Ar atsevišķiem procesuālajiem dokumentiem, ko Vispārējās tiesas kancelejā 2016. gada 28. aprīlī iesniedza Eiropas Komisija, 2016. gada 3. maijā – *Eulex Kosovo*, 2016. gada 4. maijā – Eiropas Ārējās darbības dienests (EĀDD) un Eiropas Savienības Padome, atbildētāji atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 130. pantam izvirzīja iebildes par nepieņemamību.

9 Prasītājs savus apsvērumus attiecībā uz iebildēm par nepieņemamību iesniedza 2016. gada 27. jūlijā.

Lietas dalībnieku prasījumi

10 Prasības pieteikumā prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— galvenokārt:

— attiecībā uz tiesībām, kas izriet no privāto tiesību līguma:

— pārkvalificēt viņa līgumattiecības par darba līgumu uz nenoteiktu laiku;

— konstatēt, ka atbildētāji nav izpildījuši savas līgumsaistības, it īpaši pienākumu iepriekš paziņot par līguma uz nenoteiktu laiku izbeigšanu, līdz ar to, lai atlīdzinātu kaitējumu, kāds esot nodarīts, ļaunprātīgi izmantojot secīgus uz noteiktu laiku noslēgtus darba līgumus, kas prasītājam radījis ilgstošu nenoteiktību, un pārkāpjot pienākumu izsniegt iepriekšēju paziņojumu par līguma izbeigšanu:

— piespriest atbildētājiem samaksāt prasītājam kompensāciju par uzteikumu EUR 176 601,55 apmērā, kas aprēķināta, pamatojoties uz viņa darba stāžu Eiropas Savienības izveidotajās misijās;

— pakārtoti piespriest atbildētājiem samaksāt prasītājam kompensāciju par uzteikumu EUR 49 985,15 apmērā, kas aprēķināta, pamatojoties uz viņa darba stāžu *Eulex Kosovo*;

— atzīt, ka prasītāja atlaišana no darba bija nelikumīga, un līdz ar to piespriest atbildētājiem samaksāt viņam kompensāciju, kas *ex aequo et bono* novērtēta EUR 50 000 apmērā;

— konstatēt, ka atbildētāji nav sagatavojuši likumā paredzētos dokumentus saistībā ar līguma izbeigšanu;

— piespriest samaksāt prasītājam summu EUR 100 par katru kavējuma dienu, sākot no šīs prasības celšanas dienas;

— uzdot nosūtīt prasītājam dokumentus saistībā ar līguma izbeigšanu;

— piespriest atbildētājiem samaksāt procentus par iepriekš minētajām summām, kas aprēķināti saskaņā ar Beļģijas likumisko procentu likmi;

— attiecībā uz pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu un pastāvošo diskrimināciju:

— atzīt, ka EĀDD, Padome un Komisija laikā, kad prasītājs bija nodarbināts atbildētāju izveidotajās misijās, bez objektīva pamatojuma pret viņu izturējās diskriminējoši attiecībā uz atalgojumu, tiesībām uz pensiju un saistītajām priekšrocībām, kā arī attiecībā uz nodarbinātības nākotnē garantiju;

— konstatēt, ka prasītājs bija jāpieņem darbā kā EĀDD, Padomes un Komisijas pagaidu darbinieks;

— piespriest EĀDD, Padomei un Komisijai atlīdzināt atalgojuma, pensijas, pabalstu un priekšrocību zaudējumu sakarā ar iepriekš minētajiem Savienības tiesību pārkāpumiem un piespriest tām samaksāt procentus par šīm summām, kas aprēķināti saskaņā ar Beļģijas likumisko procentu likmi;

— noteikt termiņu, kādā lietas dalībniekiem ir jāaprēķina šī kompensācija, ņemot vērā pakāpi un līmeni, kādā prasītājs bija jāieceļ, vidējo algas pieaugumu, karjeras attīstību, pabalstus, kādi viņam bija jāsaņem saskaņā ar šo pagaidu darbinieka līgumu, un salīdzināt iegūtos rezultātus ar viņa faktiski saņemto atlīdzību;

— pakārtoti:

— konstatēt, ka atbildētāji nav izpildījuši pienākumus;

— piespriest atlīdzināt prasītājam zaudējumus, kuri izriet no minētajiem pārkāpumiem un kuri *ex aequo et bono* ir novērtēti EUR 150 000,00 apmērā;

— katrā ziņā piespriest atbildētājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

11 Padomes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt savas kompetences neesamību, ciktāl prasība ir par sekām, ko radījusi virkne prasītāja parakstītu līgumu;

— pakārtoti – atzīt prasību par nepieņemamu, ciktāl tā ir vērsta pret Padomi;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

12 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu, ciktāl tā ir vērsta pret Komisiju;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

13 EĀDD prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt savas kompetences neesamību;

— katrā ziņā noraidīt prasību kā nepieņemamu, ciktāl tā ir vērsta pret EĀDD;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

14 *Eulex Kosovo* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu, ciktāl tā ir vērsta pret *Eulex Kosovo*;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

15 Saskaņā ar Reglamenta 126. pantu, ja Vispārējās tiesas kompetencē acīmredzami nav izskatīt attiecīgo prasību vai ja prasība ir acīmredzami nepieņemama vai acīmredzami juridiski nepamatota, Vispārējā tiesa pēc tiesneša referenta priekšlikuma jebkurā brīdī var lemt ar motivētu rīkojumu, neveicot turpmākas procesuālās darbības.

16 Šajā lietā Vispārējā tiesa uzskata, ka lietas materiāli tai ir pietiekami skaidri, un lemj, neveicot turpmākas procesuālās darbības.

Par galvenokārt formulētajiem prasījumiem

17 Pirmajā to prasījumu daļā, kuri izvirzīti kā galvenie prasījumi, prasītājs lūdz Vispārējo tiesai pārkvalificēt viņa līgumattiecības par uz nenoteiktu laiku noslēgtu darba līgumu, konstatēt, ka atbildētāji nav izpildījuši līgumsaistības, it īpaši pārkāpuši pienākumu iepriekš paziņot par līguma uz nenoteiktu laiku izbeigšanu, konstatēt, ka prasītāja atbrīvošana no darba ir bijusi nelikumīga, un līdz ar to piespriest atbildētājiem samaksāt viņam kompensāciju par kaitējumu, kas nodarīts, ļaunprātīgi izmantojot secīgi noslēgtus LNL, pārkāpjot pienākumu iepriekš paziņot par līguma izbeigšanu un nelikumīgi atbrīvojot no darba.

18 Otrajā to prasījumu daļā, kuri izvirzīti kā galvenie prasījumi, prasītājs lūdz Vispārējo tiesai atzīt, ka Padome, Komisija un EĀDD laikā, kad prasītājs bija nodarbināts atbildētāju izveidotajās misijās, pret viņu izturējās diskriminējoši attiecībā uz atalgojumu, tiesībām uz pensiju un saistītajām priekšrocībām, konstatēt, ka viņš bija jāpieņem darbā kā pagaidu darbinieks kādā no šīm iestādēm, un līdz ar to piespriest tām izmaksāt viņam kompensāciju.

19 Savās iebildēs par nepieņemamību atbildētāji, pirmkārt, apgalvo, ka prasītāja iepriekšējos darba līgumos ir ietverta šķīrējklauzula, saskaņā ar kuru strīdi saistībā ar šiem līgumiem ietilpst Briseles (Beļģija) tiesu kompetencē, un tātad Vispārējās tiesas kompetencē nesot izskatīt ar šiem līgumiem saistītās sekas. Otrkārt, katrs atbildētājs apgalvo, ka prasība ir nepieņemama, ciktāl tā ir celta attiecībā uz katru no tiem.

20 LESD 256. pantā ir uzskaitītas lietas, kuru izskatīšana ir Vispārējās tiesas kompetencē, kā ir precizēts Eiropas Savienības Tiesas statūtu 51. pantā. Piemērojot šīs normas, Vispārējās tiesas kompetencē ir pirmajā instancē lemt par tās izskatīšanā iesniegtiem līgumiskiem strīdiem tikai saskaņā ar šķīrējklauzulu. Šādas klauzulas neesamības gadījumā tā paplašinātu savu kompetenci ārpus tiem strīdiem, kuru izskatīšana tai ir ierobežoti noteikta LESD 274. pantā, jo ar šo normu valstu tiesām tiek piešķirta vispārīgo tiesību kompetence izšķirt strīdus, kuros viena no pusēm ir Savienība (rīkojumi, 1997. gada 3. oktobris, *Mutual Aid Administration Services*/Komisija, T-186/96, EU:T:1997:149, 47. punkts, un 2014. gada 30. septembris, *Bitiqi* u.c./Komisija u.c., T-410/13, nav publicēts, EU:T:2014:871, 26. punkts).

21 Pirmkārt, ir jānorāda, ka lietas dalībnieki ir vienisprātis, ka visos agrākajos darba līgumos, kas noslēgti starp misijām un prasītāju, ir ietverta klauzula, kurā ir skaidri paredzēts, ka no šiem līgumiem izrietošie vai ar tiem saistītie strīdi ir Briseles tiesu kompetencē.

22 Tikai pēdējā LNL 21. pantā ir skaidri paredzēts, ka no šī līguma izrietošie vai ar to saistītie strīdi ir Eiropas Savienības Tiesas kompetencē saskaņā ar LESD 272. pantu.

23 No tā izriet, ka, tā kā šī prasība ir celta, pamatojoties uz LESD 272. pantu, Vispārējās tiesas kompetencē ietilpst tikai pēdējais LNL, ņemot vērā tajā iekļauto šķīrējklauzulu. Vispārējās tiesas kompetencē acīmredzami nav izskatīt strīdus, kas varētu rasties saistībā ar to prasītāja darba līgumu izpildi, kuri noslēgti pirms pēdējā LNL un kuros kompetence nepārprotami ir piešķirta Beļģijas tiesām, un tādējādi izskatīt šo prasību, ciktāl tā attiecas uz šo līgumu sekām.

24 Turklāt savos apsvērumos attiecībā uz iebildēm par nepieņemamību prasītājs nevar apgalvot, ka ar pēdējā LNL ietverto klauzulu, saskaņā ar kuru kompetence ir noteikta Eiropas Savienības Tiesai, ir atceltas iepriekšējos līgumos ietvertās klauzulas, ar kurām kompetence ir tikusi piešķirta Beļģijas tiesām.

25 Proti, ir jāatgādina, ka, tā kā Vispārējās tiesas kompetence, kas noteikta LESD 272. pantā, ir atkāpe no vispārējām tiesībām, tā ir jāinterpretē šauri (spriedums, 1986. gada 18. decembris, Komisija/*Zoubek*, 426/85, EU:T:1986:501, 11. punkts). Tādējādi Vispārējā tiesa var lemt par līgumiska rakstura strīdiem tikai gadījumā, ja lietas dalībnieki ir pauduši savu gribu piešķirt tai šādu kompetenci (spriedums,

2014. gada 24. oktobris, *Technische Universität Dresden*/Komisija, T-29/11, EU:T:2014:912, 50. punkts; šajā ziņā skat. rīkojumu, 1997. gada 3. oktobris, *Mutual Aid Administration Services*/Komisija, T-186/96, EU:T:1997:149, 46. punkts).

26 Šķīrējklauzulas, ar kuru noteikta Eiropas Savienības Tiesas kompetence, piemērošanas joma nepārprotami attiecas tikai uz strīdiem saistībā ar pēdējo LNL un nevar tikt paplašināta uz agrākajiem līgumiem, kuros kompetence bija paredzēta citām tiesām.

27 Turklāt ir jāatgādina, ka prasītājs labprātīgi noslēdza darba līgumus ar misijām saskaņā ar tiem noteikumiem, kuri viņam piedāvāti. Atbilstoši minēto līgumu 1. pantam viņš ir nepārprotami piekritis tajos minētajiem nosacījumiem un principiem, tostarp paredzētajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem un klauzulām, ar kurām skaidri noteikta Beļģijas tiesu kompetence.

28 Tāpat arī ir jānoraida *Eulex Kosovo* arguments, ar kuru tā apgalvo, ka pēdējā līgumā ietvertā klauzula, ar kuru tiek noteikta Eiropas Savienības Tiesas kompetence, esot radusies administratīvas kļūdas dēļ un ka prasītājs, apstiprinot, ka ir saņēmis misijas *Eulex Kosovo* vadītāja 2014. gada 26. jūnija vēstuli, ar kuru viņš tika informēts par viņa darba līguma nepagarināšanu pēc 2014. gada 14. novembra, netieši esot atzinis Briseles tiesu kompetenci.

29 Proti, pirmkārt, ir jākonstatē, ka *Eulex Kosovo* ir pēdējā LNL līgumslēdzēja puse kā darba devējs un ka šķīrējklauzula ir tai saistoša attiecībā uz prasītāju pat tad, ja tā būtu radusies administratīvas kļūdas dēļ. Otrkārt, tas vien, ka prasītājs ir apstiprinājis, ka ir saņēmis vēstuli, ar kuru viņš tika informēts par darba līguma nepagarināšanu pēc 2014. gada 14. novembra, nevar grozīt pēc šīs vēstules parakstītajā pēdējā LNL ietvertās klauzulas par tiesas kompetenci saturu.

30 Otrkārt, ir jānorāda, ka vienīgi tāda līguma puses, kurā ir ietverta šķīrējklauzula, var būt lietas dalībnieki tiesvedībā, kas uzsākta, pamatojoties uz LESD 272. pantu (skat. spriedumu, 2010. gada 16. decembris, Komisija/*Arci Nuova associazione comitato di Cagliari* un *Gessa*, T-259/09, nav publicēts, EU:T:2010:536, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 Attiecībā uz pēdējo LNL, kā prasītājs to ir atzinis, ir jānorāda, ka šis līgums tika noslēgts starp prasītāju un *Eulex Kosovo* kā darba devēju.

32 Vienotā rīcība 2008/124 ir grozīta ar Lēmumu 2014/349, ietverot šādu 15.a pantu: "*Eulex Kosovo* ir rīcībspēja veikt pakalpojumu un piegāžu iepirkumus, slēgt līgumus un administratīvas vienošanās, nodarbināt personālu, turēt bankas kontus, iegādāties un atsavināt aktīvus un izpildīt savas saistības, kā arī būt par pusi tiesas procesos, ja tas vajadzīgs, lai īstenotu šo vienoto rīcību".

33 Tāpat arī ar Lēmumu 2014/349 ir ietverts 16. panta 5. punkts, kurā paredzēts šādi: "*Eulex Kosovo* atbild par visām prasībām un saistībām, kas rodas, īstenojot pilnvaras no 2014. gada 15. jūnija, izņemot prasības, kas saistītas ar smagiem misijas vadītāja pārkāpumiem, par kuriem misijas vadītājs ir atbildīgs".

34 Ar Vienotās rīcības 2008/124 15.a pantu, kas piemērojams no 2014. gada 12. jūnija, tā spēkā stāšanās spēkā dienas, ir iedibināta *Eulex Kosovo* spēja slēgt līgumus un rīcībspēja tiesā, tādējādi piešķirot tai tiesībspēju.

35 Ir jānorāda, ka, ja iepriekšējie darba līgumi ir noslēgti starp prasītāju un misijas *Eulex Kosovo* vadītāju, tad pēdējais LNL ir noslēgts 2014. gada 15. oktobrī starp prasītāju un *Eulex Kosovo* kā darba devēju. Šajā pēdējā LNL ir skaidra atsauce uz Vienotās rīcības 2008/124 15.a pantu.

36 Tādējādi pretēji tam, ko savā iebildē par nepieņemamību apgalvo *Eulex Kosovo*, pēc grozījumiem, kas izdarīti ar Lēmumu 2014/349, tai ir piešķirts juridiskas personas statuss un tā var būt atbildētāja tiesvedībā Savienības tiesās.

37 Šajā ziņā *Eulex Kosovo* savā iebildē par nepieņemamību kļūdaini balstās uz 2013. gada 4. jūnija rīkojumu *Elitaliana*/*Eulex Kosovo* (T-213/12, EU:T:2013:292) un 2015. gada 23. aprīļa rīkojumu *Chatzianagnostou*/Padome u.c. (T-383/13, nav publicēts, EU:T:2015:246), kā arī uz 2015. gada 12. novembra spriedumu *Elitaliana*/*Eulex Kosovo* (C-439/13 P, EU:C:2015:753), lai apgalvotu, ka tā nevar būt atbildētāja tiesvedībā Savienības tiesās. Proti, ir pietiekami konstatēt, ka šīm lietām nav nozīmes izskatāmajā lietā, ciktāl tās, pirmkārt, attiecās uz apstākļiem pirms grozījumu izdarīšanas *Eulex Kosovo* statusā, kas tika veikti ar Lēmumu 2014/349, un, otrkārt, to pamatā bija prasības atcelt tiesību aktu, kas celtas atbilstoši LESD 263. pantam. Izskatāmajā lietā, tā kā prasība ir celta atbilstoši LESD 272. pantam, ir pietiekami, ka līgumu ar tajā ietverto šķīrējklauzulu *Eulex Kosovo* ir parakstījusi "Savienības vārdā", un pretēji tam, ko tā apgalvo, nav nepieciešams, lai tā būtu "Savienības struktūra vai iestāde" 263. panta izpratnē.

38 Vispārējās tiesas kompetencē atbilstoši 272. pantam ir tikai pēdējais LNL, kas ir noslēgts starp prasītāju un *Eulex Kosovo*.

39 Pirmkārt, no iepriekš minētā izriet, ka Vispārējās tiesas kompetencē acīmredzami nav spriest par pirmajā prasījumu daļā galvenokārt izvirzītajiem prasījumiem. Pirmā prasījumu daļa, kas vērsta uz to, lai visas prasītāja līgumattiecības ar dažādām misijām, kas secīgi ir bijušas viņa darba devēji, tiktu pārkvalificētas par uz nenoteiktu laiku noslēgtiem līgumiem, nozīmē, ka tiek ņemtas vērā iepriekšējo darba līgumu, kuri noslēgti starp šīm misijām un prasītāju un kuros kompetence nepārprotami ir piešķirta Beļģijas tiesām, sekas. Tā kā Vispārējās tiesas kompetencē ietilpst tikai pēdējais LNL, tā neļauj tai lemt par šo prasījumu daļu. Tāpat arī Vispārējās tiesas kompetencē acīmredzami nav izskatīt papildu prasības, kuru mērķis ir konstatēt, ka atbildētāji ir pārkāpuši iepriekšējas paziņošanas pienākumu, izbeidzot uz nenoteiktu laiku noslēgtu līgumu, un ka prasītāja atbrīvošana no darba bija nelikumīga. Tādējādi Vispārējās tiesas kompetencē acīmredzami arī nav spriest par zaudējumu atlīdzības prasījumiem, kas saistīti ar šīm prasībām un kas vērsti uz to, lai tiktu atlīdzināts kaitējums, ko radījusi secīgu uz noteiktu laiku noslēgtu līgumu ļaunprātīga izmantošana, iepriekšējas paziņošanas pienākuma pārkāpums un nelikumīga atbrīvošana no darba.

40 Otrkārt, Vispārējās tiesas kompetencē acīmredzami neietilpst otrajā prasījumu daļā ietilpstošie galvenokārt izvirzītie prasījumi, ciktāl to mērķis ir panākt, lai tiktu atzīts, ka EĀDD, Padome un Komisija laikā, kad prasītājs bija nodarbināts atbildētāju izveidotajās misijās, pret viņu izturējās diskriminējoši attiecībā uz atalgojumu, tiesībām uz pensiju un saistītajām priekšrocībām, ka viņu bija jāpieņem darbā par pagaidu darbinieku vienā no šīm iestādēm, un panākt no tā izrietošā kaitējuma atlīdzinājumu. Proti, šie prasījumi ir vērsti pret Padomi, Komisiju un EĀDD, kas nav pēdējā LNL puses, un tādējādi tie attiecas uz agrākajām līgumattiecībām, kuras nav Vispārējās tiesas kompetencē.

41 Attiecībā uz prasītāja apgalvojumu par šķietamo viņa tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību pārkāpumu gadījumā, ja viņa prasība tiktu atzīta par nepieņemamu, ir jānorāda, ka pretēji tam, ko, šķiet, apgalvo prasītājs, tas, ka pēdējais LNL neietilpst Beļģijas tiesu kompetencē, nenozīmē, ka to kompetencē neietilpst strīdi saistībā ar iepriekšējiem darba līgumiem, kas noslēgti starp prasītāju un misijām. Vispārējās tiesas kompetences neesamība lemt par galvenokārt izvirzītajiem prasījumiem, ciktāl to mērķis ir izvērtēt agrāko līgumu, kas noslēgti pirms pēdējā pirms LNL, sekas, neliedz prasītājam tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, jo viņam ir iespēja vērties valsts tiesā, kurai saskaņā ar šajos līgumos ietvertajām šķīrējklauzulām ir piešķirta kompetence.

Par pakārtoti izvirzītajiem prasījumiem

42 Pakārtoti prasītājs izvirza prasību par zaudējumu atlīdzību, kas balstīta uz "Eiropas iestāžu" ārpuslīgumisko atbildību. Viņš apgalvo, ka atbildētāji līgumattiecībās, ko tie viņam bija uzspieduši, ir pārkāpuši tiesiskās noteiktības, iegūto tiesību ievērošanas un tiesiskās paļāvības aizsardzības principus, tiesības uz labu pārvaldību, administratīvās pārskatāmības principu un pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses, privātpersonu aizsardzības principu un Eiropas labas administratīvās prakses kodeksu. Viņš

apgalvo, ka tad, ja prasība pamatlietā būtu jānoraida kā nepieņemama vai nepamatota, tas pierādītu, ka atbildētāji ir pārkāpuši šos principus, jo prasītājs ir nonācis situācijā, kurā nav iespējams noteikt, kādas tiesības piemērojamas šiem līgumiem, kādos termiņos un kādā apjomā var atsaukties uz šīm tiesībām un to pārkāpumiem. Tātad Vispārējās tiesas lēmums, ar kuru viņa galvenokārt izvirzītā prasību tiktu noraidīta kā nepieņemama vai nepamatota, viņam radītu kaitējumu, ko viņš novērtē EUR 150 000 apmērā.

43 Vispirms ir jānorāda, ka šī prasība, protams, ir balstīta vienīgi uz LESD 272. pantu. Tomēr prasītājs nepārprotami apgalvo, ka apstrīd atbildētāju ārpuslīgumisko atbildība gadījumā, ja tiktu noraidīti viņa galvenokārt izvirzītie prasījumi, ar kuriem apstrīdēta atbildētāju līgumiskā atbildība.

44 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka prasība par zaudējumu atlīdzību ir autonoms tiesību aizsardzības līdzeklis, kuram tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmā ir sava īpaša funkcija. Tās priekšmets ir lūgums atlīdzināt kaitējumu, kas nodarīts ar tiesību aktu vai prettiesisku rīcību, kurā ir vainojama iestāde (skat. spriedumu, 2009. gada 18. decembris, *Arizmendi* u.c./Padome un Komisija, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 un T-484/04, EU:T:2009:530, 64. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Nevar izslēgt, ka vienlaikus var pastāvēt Savienības iestādes līgumiskā un ārpuslīgumiskā atbildība attiecībā uz kādu no līgumslēdzējiem.

46 Šajā lietā savā prasībā par zaudējumu atlīdzību, kas izvirzīta pakārtoti, prasītājs nenorāda nedz uz līgumsaistību, nedz uz normu, kuras reglamentē līgumattiecības, pārkāpumu, bet gan uz principu, kas ir saistoši iestādēm, kad tās īsteno savu administratīvo atbildību, pārkāpumiem. Šīs pārkārtotās prasības mērķis ir apstrīdēt atbildētāju kā administratīvu iestāžu, nevis kā līgumslēdzēju pušu atbildību.

47 Tādējādi ir jāuzskata, ka, lai arī prasītājs skaidri nenorāda nedz uz LESD 268. pantu, nedz uz LESD 340. pantu kā uz tādiem, uz kuriem ir balstīts viņa pakārtoti izvirzītais prasījums par zaudējumu atlīdzību, šī pēdējā minētā prasījuma mērķis ir apstrīdēt atbildētāju ārpuslīgumisko atbildību.

48 Jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta pirmo daļu, aplūkojot to kopsakarā ar 53. panta pirmo daļu un Reglamenta 76. panta d) punktu, jebkurā prasības pieteikumā norāda strīda priekšmetu un īsu izvirzīto pamatu izklāstu. Šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai ļautu atbildētājam sagatavot savu aizstāvību un vajadzības gadījumā Vispārējai tiesai lemt par prasību, nepieprasot citu papildu informāciju. Lai garantētu tiesisko noteiktību un pareizu tiesvedības norisi, prasības pieņemamībai ir nepieciešams, lai būtiskie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz kuriem tā ir balstīta, kaut kopsavilkuma veidā, saskanīgi un saprotami izrietētu no paša prasības pieteikuma teksta. Konkrētāk, lai izpildītu šīs prasības, prasības pieteikumā, ar kuru tiek lūgts atlīdzināt zaudējumus, kurus, kā tiek apgalvots, izraisījusi Savienības iestāde, ir jābūt ietvertiem pierādījumiem, kas ļauj identificēt rīcību, kuru prasītājs pārmet attiecīgajai iestādei, iemesliem, kādēļ tas uzskata, ka pastāv cēloņsakarība starp šo rīcību un tam nodarīto kaitējumu, kā arī šī kaitējuma raksturam un apjomam (skat. spriedumu, 2010. gada 2. marts, *Arcelor*/Parlaments un Padome, T-16/04, EU:T:2010:54, 132. punkts un tajā minētā judikatūra; rīkojumu, 2015. gada 5. oktobris, *Grigoriadis* u.c./Parlaments u.c., T-413/14, nav publicēts, EU:T:2015:786, 30. punkts).

49 Šajā lietā no prasības pieteikuma, pat aplūkojot to kopumā, nav iespējams ar nepieciešamo skaidrību un precizitāti identificēt pietiekami tiešas cēloņsakarības esamību starp pārkāpumiem, kurus, kā apgalvots, esot pieļāvuši atbildētāji, un prasītāja norādīto kaitējumu, kas rastos, ja Vispārējā tiesa noraidītu viņa galvenokārt izvirzītos prasījumus.

50 Proti, pirmkārt, prasītājs norāda, ka atbildētāji esot pārkāpuši noteiktus principus, kuri tiem kā administratīvām iestādēm ir saistoši, un, otrkārt, viņš tikai atsaucas uz kaitējumu, kas rastos, ja Vispārējā tiesa noraidītu viņa galvenokārt izvirzītos prasījumus. Vispārējā tiesa nespēj izprast, kādā veidā tās lēmumu noraidīt prasītāja galvenokārt izvirzītos prasījumus acīmredzamas kompetences neesamības dēļ varētu būt izraisījusi atbildētāju rīcība.

51 No tā izriet, ka pakārtoti izvirzītie prasījumi neatbilst Reglamenta 76. panta d) punktā formulētajām prasībām un tādējādi ir acīmredzami nepieņemami.

52 No visa iepriekš izklāstītā izriet, ka prasība daļēji ir jānoraida acīmredzamas kompetences neesamības dēļ un daļēji kā acīmredzami nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

53 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam rīkojums ir nelabvēlīgs, viņam ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā Padomes, Komisijas, EĀDD un *Eulex Kosovo* prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

izdod rīkojumu:

1) prasību noraidīt;

2) piespriest *Liam Jenkinson* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Luksemburgā, 2016. gada 9. novembrī

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētājs
H. Kanninen